

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá imunitami státních představitelů, od těch nejvyšších až po ty méně významné, vůči trestní jurisdikci cizího státu, tedy jestli jiný stát může vykonat svou moc nad činy, které daní představitelé spáchali a který daný stát má pravomoc trestat. Mezinárodní právo přiznává tradičně nejvyšší ochranu hlavě státu, časem se vyvinula i osobní imunita nejvyšších osob, které jsou činné na mezinárodní úrovni, a to předsedu vlády a ministra zahraničních věcí. Oproti osobní imunitě chrání funkční imunita všechny státní představitele, které vykonají úřední akt.

První kapitola se zabývá pojmoslovím. Přibližuje termíny imunita, její druhy a základní charakteristiku; dále pojem státních představitelů a dále i pojem cizí trestní jurisdikce. Druhá kapitola se věnuje osobní imunitě (imunita *ratione personae*), jejím subjektivním, věcným a časovým rozsahem. Třetí kapitola popisuje druhý typ imunity – funkční (imunita *ratione materiae*), a kromě jejích rozsahů jsou diskutovány výjimky z funkční imunity. Čtvrtá kapitola nabízí přehled některých významných případů vztahujících se k imunitám státních představitelů. V první podkapitole nalezneme případy Yerodia a Džibutsko v. Francie, které dospěly k Mezinárodnímu soudnímu dvoru, zatímco ve druhé podkapitole jsou blíže rozebrány případy vnitrostátních soudů (případ Pinochet, Charles Taylor, Kaddáfí, Noriega, Marcos a Marcos, Bo Xilai a Alamieyeseigha).

V práci je rozebrána práce Komise pro mezinárodní právo, která pracuje na návrhu článků regulujících problematiku jurisdikčních imunit ve vztahu ke státním představitelům. Praxe založená na aplikaci mezinárodních obyčejových pravidel je částečně nejednotná, odlišná i díky rozdílným zákonným instrumentům konkrétních států. Další rozvoj této oblasti závisí na vůli jednotlivých států, autorka doufá v zúžení imunity v neprospěch pachatelů trestných činů podle mezinárodního práva, aby se vymýtila možná beztrestnost jejich pachatelů, nehledě na jejich vysokou funkci.